

قضیه بیخ پیدا کرد ...

مانمک‌شناس‌ها

● به نظر ما همه دولتمردان ما خیلی هم خوب و تپیش و مامانی هستند و واقعا که اجازه نمی‌دهند آب توی دل مردم تکان بخورد. به‌خصوص توی دل کارگران، زنان، فرهنگیان، فعالان سیاسی، متفکران، هنرمندان، احزاب، فعالان اینترنت، فعالان دانشجویی و ... چطور؟ این‌طوری که بدخواهان می‌گویند چرا کسی به حقوق کارگران و زنان و نویسندگان و روزنامه‌نگاران و هنرمندان و احزاب و... کاری ندارد. ما می‌گوییم دلیلش این است که مسئولان این‌قدر زنان و کارگران و هنرمندان و... را دوست دارند که اجازه نمی‌دهند دست به سیاه و سفید بزنند یا کاری کنند. به‌همین دلیل است که فعالیت این افراد یک امر محال است چون مسئولان نمی‌خواهند زنان و کارگران و... به زحمت بیفتند. در نتیجه هر چهار سال یک‌بار به اینها می‌گویند می‌توانید از خانه بیرون بیایید و رای بدهید که دست‌وپاتان هم خواب نرود. بعد هم می‌گویند وقتی رای دادید بهتر است برگردید توی خانه و در را ببندید و پرده را بکشید تا آب‌ها از آسیاب بیفتد تا چهار سال دیگر. می‌بینید؟ یکی مثل ما واقعا از ته دل عاشق دولتمردان کشور است. درحالی‌که توی کشورهای دیگر با میدان‌دادن و فرصت‌دادن به طرح مطالبات حقوق شهروندی و زنان و کارگران و اندیشمندان و... عملا باعث زحمت و دردسر این افراد می‌شوند. واقعا که ما آدم‌های نمک‌شناسی هستیم. **بیخ قضیه:** به نظر ما که خوشی زده زیر دل فعالان اجتماعی. بد است هر چهار سال یک‌بار بیایید بیرون و یک دوری بزنید و بروید تا چهارسال دیگر؟

فرداگذرانی

● نخستین ترجمه از رمان «پینوکیو» که از زبان ایتالیایی به‌عنوان زبان اصلی خلق این رمان، به زبان فارسی صورت گرفته است در نمایشگاه کتاب رونمایی شد.ترجمه این رمان از زبان ایتالیایی به زبان فارسی را غلامرضا امامی، نویسنده و مترجم ایرانی، انجام داده است و کتاب به‌همراه نقاشی‌هایی از رویترو آنتیو چینی‌تی در نشر سیاس منتشر شده است.

شرق روزنامه

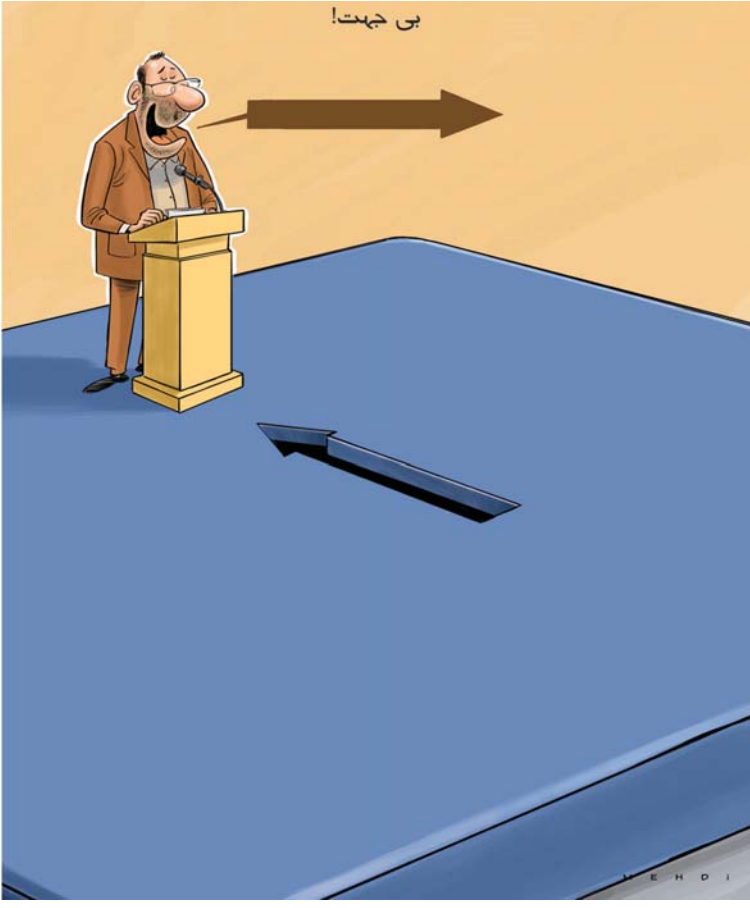
www.sharghdaily.ir

سه‌شنبه ۱۹ اردیبهشت ۱۳۹۶ • ۱۲ شعبان ۱۴۳۸ • ۹ می ۲۰۱۷ • سال چهاردهم • شماره ۲۸۵۹ • ۲۰ صفحه • اذان ظهر تهران ۱۳:۰۱ • اذان مغرب ۲۰:۱۷ • اذان صبح فردا ۴:۲۷ • طلوع آفتاب ۶:۰۳

روزنفرها

کارتون خواب

مهدی عزیزی

سامسونگ SAMSUNG

SUHD TV
Quantum dot

فقط با ضمانت سه‌ماهه
۰۲۱-۸۲۵۵ سرویس

سلام به فردا

حقی که از وزیر آموزش‌وپرورش ضایع شد

برخوردار است؛ چراکه جامعه اصل را بر این گذاشته است که به مسئولان خود اعتماد کند و سخنان آنان را به‌راحتی بپذیرد و اگر مسئولی برخلاف روح قانون مطلبی را به کسی منتسب کند، اعاده حیثیت مجدد با تعسر مواجه می‌شود؛ چراکه مردم به‌سختی می‌توانند بپذیرند که فرد یا روش دادرسی و برخلاف اظهارات مسئول، میرا شده است.

همین ممنوعیت بردن نام اشخاص در زمان توجه اتهام و قبل از قطعیّت را در فرمان هشت‌ماده‌ای حضرت امام (ره) هم می‌توان دید. در دستوراتی که مقام معظم رهبری بارها اعلام کرده‌اند نیز این دغدغه دیده می‌شود. بیان مشخصات متهم در روایت اسلامی هم دارای حرمت شرعی است؛ بنابراین به این سادگی نمی‌توان برخلاف تمام تعالیم اسلامی و نص صریح قوانین اساسی و عادی مطلبی را به کسی منتسب کرد و آبروی افراد را در جامعه ملوک کرد؛ حتی اگر بعد هم بتوان آن را اثبات کرد. این موضوع با تفاسیر حقوقی هم در تعارض است؛ چراکه نظر حقوق‌دانان براین مبناست که نمی‌توان با اتکا به اصل آزادی بیان حیثیت افراد را لکه‌دار کرد یا برای رسیدن به مقاصد سیاسی آبروی مؤمن را مخدوش کرد.

حاصل نظر آنکه تعالیم اسلامی، روایت و احادیث نبوی، نظریات فقهای عظام و در نصوص مقرر در قوانین مصوب و مطاع، همگی دلالت بر رعایت حیثیت و آبروی افراد جامعه داشته است و بیان آن دارای حرمت شرعی و مجازات اخروی و دنیوی را در پی خواهد داشت.

مواجه با ممنوعیت است. صراحت قانون به گونه‌ای است که اگر موضوعی را نتوانند ثابت کنند و توسط قانون جرم‌انگاری شده باشد، ولی ثابت نشده باشد یا حتی در مرحله رسیدگی باشد و اتهام ثابت نشده باشد، با توجه به اصل برائت مستوجب عقاب است؛ بنابراین کسی حق ندارد این موضوع را بیان کند، به همین دلیل بردن نام و هویت اجتماعی آنها ممنوع است. حتی اگر نام اشخاص برده نشود، اما هویت اجتماعی آنان گویای شخصیت فرد باشد، می‌تواند مشمول حکم اقترأ باشد؛ مثلاً سمت دولتی آنان به گونه‌ای برده شود که کاملاً نام آنها مشخص شود، طبیعتاً این کار خلاف قانون است؛ چراکه ممکن است در فرایند روند دادرسی در مراجع رسیدگی، از اتهام منتسبه میرا شود.

این موضوع در قانون مطبوعات هم به تصریح آمده است و بیان نام افراد یا مشخصات قبل از اثبات اتهامشان از سوی رسانه‌های دیداری-شنیداری و مکتوب ممنوع است.

فرد می‌تواند با اتکای به این موضوع از مقتری شکایت کند.

نام‌بردن از کسانی که در معرض اتهام‌اند اساساً با اصل شخصی‌بودن مجازات در تعارض است؛ چراکه با بیان نام اشخاص بیم آن می‌رود که افراد سببی و نسی وی هم در معرض چنین اتهامی قرار گرفته و روند زندگی‌شان دچار اختلال شود.

توجه به این نکته ضروری است که بیان موضوع توسط مقامات مسئول از درجه اهمیت بیشتری

هنگامی که صحبت از دستگیری متهمان یک پرونده ۵۰۰میلیاردی یا اختلاس سه‌هزارمیلیاردی می‌شود، اسم متهمان برده نمی‌شود. اما چندی پیش در ماجرای پرونده دختر وزیر آموزش‌وپرورش، نه‌تنها در نشست هفتگی سخنگوی قوه قضائیه به جایگاه ایشان اشاره شد، بلکه هنگامی که از اتهام نیز تیرنه شدند بازهم به‌گونه‌ای دیگر به ماجرای دخترشان و خودشان اشاره شد. در اینجا یادآوری یک مورد درخور توجه است.

تا زمانی که فردی متهم است مطابق قانون اساسی چون اصل بر برائت افراد است، مادام که در محکمه قضائی محکومیتش به قطعیت نرسیده است، بردن هرگونه اسم توسط هر شخصی ممنوع است. اگر اسم یا مشخصاتی از فرد برده شود، فرد می‌تواند به خاطر اینکه قطعیت نداشته است، تظلم به دادگاه و مرجع قانونی ببرد و درخواست احقاق حق کند. مطابق ماده ۶۹۷ قانون مجازات اسلامی، هرگونه اقترأ، مجازات حبس بین یک ماه تا یک سال دارد.

اگر فرد اتهامی داشت یا بعضی اتهامات به وی منتسب شد، چنانچه ثابت شد قانون‌گذار راساً اجازه انتشار برخی احکام را تجویز کرده است، در غیر موارد منصوص یا اعلام قبل از قطعیت قطعاً

نا انتخابات

به عقب بر نمی‌گردیم

من از آن دست آدم‌هایی هستم که فکر می‌کنم فرق دارد چه کسی به‌عنوان رئیس‌جمهور کشورم رای بیاورد. جزء آنهایی نیستم که برایشان فرقی نمی‌کند چه کسی رای بیاورد و چه

کسی رای نیاورد. ما هشت سال گرفتار رئیس‌جمهوری بودیم‌که هرروز بحرانی در داخل و خارج کشور به‌پا می‌کرد، ما شاهدان خاموش نابودی منابع مملکت در آن سال‌ها بودیم، ما دیدیم که نه از امنیت خبری هست و نه از آزادی، حتی در مقیاس‌های حداقلی‌اش. ملت ما زیر بار فساد، تورم و بحران‌های داخلی و خارجی در حال خردشدن بود و دیگر قصد بازگشت به آن روزها را ندارد. چرا که امروز بعد از چهارسال که از حضور آقای روحانی در ریاست‌جمهوری می‌گذرد، وضع تا حدودی فرق کرده و رو به بهبود رفته است. در دوره اول ریاست‌جمهوری دولت تدبیر و امید، ویرانی‌های آن هشت سال، تا حدود زیادی بازسازی شد و تصورم این است که اگر ایشان برای چهار سال دیگر هم فرصت داشته باشند و ما شاهد تداوم دولت تدبیر و امید باشیم، قدم‌های بیشتری به‌نفع کشور و مردم برواهند داشت. فضای امروز آماده‌تر از فضای سال ۹۲ بر دولت آقای روحانی است، چراکه بخش مهمی از راه بازسازی تخریب‌ها و ویرانی‌های گذشته، طی شده و مسیر پیش‌رو، روشن‌تر از آن زمان به چشم می‌آید.

نباید آقای روحانی را در مقام «مصدق» یا «بازرگان» تلقی کرد؛ او فردی است که در چارچوب اختیارات قانونی رئیس‌جمهور در کشور ما، قدم‌هایی را برای بازکردن فضای کشور، کاهش تنش‌های داخلی و خارجی و مقابله با گسترش فساد برداشته و به نظر می‌رسد که در ادامه راه نیز چنین خواهد کرد. ما به‌عنوان شهروندانی که در این کشور زندگی می‌کنیم، می‌دانیم که در چهار سال اخیر، فضای آرام‌تری را تجربه کرده‌ایم؛ فضایی که توانسته‌ایم در آن کتاب بخوانیم، کار کنیم و آرام‌تر به زیست خود ادامه بدهیم و فکر می‌کنم در چنین فضایی است که می‌توان به بهترشدن اوضاع امیدوار بود. بااین‌همه مسیری که آقای روحانی در دور دوم ریاست‌جمهوری پیش‌رو دارد، مسیر ساده‌ای نیست. برای من به‌عنوان یک فرد فعال در حوزه فرهنگ، سخت است که به ایشان توصیه‌ای برای آن روزها داشته باشم، چراکه می‌دانم یکی از عاجل‌ترین مسائل کشور درحال حاضر بحث اقتصاد است و رئیس‌جمهور قطعاً مجبور به پیگیری و سروسامان‌دادن به آن خواهد بود. ماجرای مقابله با گسترش فساد نیز همچنان به قوت خود باقی است، اگرچه به نظر می‌رسد در این حوزه جز از راه تعامل و ایجاد نوعی توازن قدرت، کار بیشتری از دست روحانی برنخواهد آمد. حتی نگاهی به شعارهای انتخاباتی ایشان در سال ۹۲ نیز یادآور این نکته است که اولویت برنامه‌های ایشان به‌ترتیب، حل مسائل خارجی، بهبود شرایط اقتصادی کشور و در نهایت پرداختن به مسائل اجتماعی بوده و هست. به‌عنوان کسی که اهل کتاب و حوزه فرهنگ است، آرزو دارم در دولت آینده، شرایط بهتری در حوزه فرهنگی کشور داشته باشیم، اگرچه می‌دانیم این شرایط بهتر به‌هیچ‌عنوان شرایط ایده‌آل نیست، بلکه حضور قانون و قانون‌گرایی در حوزه فرهنگ می‌تواند گزینه موردنظر باشد.

پیشنهاد

تولد اهریمن

تئوریکی بررسی کند که از برجسته‌ترین نظریه‌پردازان این جریان فکری به‌جا مانده است. او در این زمینه خوانندگان کتاب را با آرا و عقاید ابوبکر ناجی، شیخ محمد المقدسی و دیگران آشنا می‌کند. نویسنده با بهره‌گیری از منابع دست‌اولی که در اختیار دارد، توانسته جوانبی پنهان از شخصیت خلیفه خودخوانده تشکیلات داعش را روشن کند.

او در جای‌جای کتاب به نقل‌قول از دست‌اندرکارانی سخن می‌گوید که شخصا با آنها دیدار کرده است. نویسنده قبلاً نیز (سال ۱۹۹۶) با بن‌لادن ملاقات مفصلی در کوه‌های تورابورا در افغانستان انجام داده که حاصل آن کتابی به نام «القاعده: تشکیلات سری» بوده است. عبدالباری عطوان نویسنده این کتاب خود یک روزنامه‌نگار پرتجربه فلسطینی است که سال‌ها با روزنامه الشرق‌الاوسط در لندن فعالیت مطبوعاتی داشته است.

او بارها و بارها در میزگردهایی که از سوی شبکه‌های خبری و ماهواره‌ای عرب‌زبان و انگلیسی‌زبان تشکیل می‌شود، به‌عنوان کارشناس جماعت‌های «جهادی» شرکت کرده و به نقد و تحلیل پرداخته است. این کتاب با شمارگان هزار و با قیمت ۲۰ هزار تومان در انتشارات علمی‌وفرهنگی منتشر شده است.

